

Önkormányzati rendőrség?

Local Self-Government Police?

Korinek László

professor emeritus, elnök
Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja,
Pécsi Tudományegyetem,
Állam- és Jogtudományi Kar
Magyar Rendészettudományi Társaság
laszlo.korinek@gmail.com

Absztrakt

Cél: A tanulmány célja, hogy bemutassa a rendszerváltozás időszakában miként próbálták a rendőrséget a demokratikus struktúra szerint átrendezni.

Módszertan: A jelen tanulmány a hazai, témába vágó szakirodalom feldolgozásával készült.

Megállapítások: A szerző álláspontja szerint a közbiztonságvédelmi szervezetek a közhatalom látványos megjelenítői, melyeknek kötelessége a demokratikus értékek közvetítése. Véleménye szerint a magyar rendőrség fejlődési pályáját akár kényszerpályának is tekinthetjük, mert a rendszerváltozás után is egyszerűbb volt folytatni a már bevált megoldásokat, és a megelőző időszak kritikus gondolkodói sem látták ezt másként.

Érték: A szerző tanulmányában megkísérli bizonyítani, hogy a tévhitekkel ellentétben a rendszerváltozással egyidejűleg a magyar rendőrséget komolyan fenyegette volna a veszély, hogy az újonnan jött politikai-szakmai garnitúra a korábbi centralizált irányítású rendőrség helyett az önkormányzati rendőrséget akarta bevezetni.

Kulcsszavak: rendőrség, helyi önkormányzatok, önkormányzati rendőrség, demokrácia

A szerző a kéziratot magyar nyelven nyújtotta be. Benyújtás: 2024. 04. 02. Elfogadás: 2024. 04. 11.

Abstract

Aim: The aim of this study is to show how the police were attempted to be reorganised according to a democratic structure during the period of regime change.

Methodology: Present study is based on a review of the domestic literature on the subject.

Findings: In the author's view, public security organisations are the visible representatives of public power, whose duty it is to transmit democratic values. In the author's opinion, the development of the Hungarian police can even be seen as a forced path, because even after the regime change it was easier to continue with the tried and tested solutions, and the critical thinkers of the previous period did not see it any differently.

Value: The author tries to prove that, contrary to misconceptions, the Hungarian police was seriously threatened by the new political and professional elite, which wanted to introduce a municipal police force instead of the former centrally controlled police force.

Keywords: police, local self-governments, self-government policing, democracy

Makacsul tartja magát a tévhit, hogy 1989–1990-ben, a demokratikus átalakulással egyidejűleg a magyar rendőrséget komolyan fenyegette a veszély, hogy az újonnan jött politikai-szakmai garnitúra a korábbi centralizált irányítású rendőrség helyett az önkormányzati rendőrséget akarta bevezetni.

Az alábbiakban megkísérlem bizonyítani, hogy ez nem így történt, továbbá bár akadt ilyen elképzelés, az legfeljebb elméleti szinten vetődött fel, mint egy lehetséges demokratizálódási forma, s mindez a rendszerváltozást közvetlenül megelőző időszak szellemi termékeként. Ezen elképzelés felvetői nem az „újjak”, sokkal inkább a „régik” szakemberek voltak.

A nyolcvanas évek elején egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a pártállami társadalmi-gazdasági szisztéma erőforrásai fogynak, és valamilyen más irányba szükséges a fejlődést újragondolni. Tekintve, hogy az akkori kormánypárt, a Magyar Szocialista Munkáspárt ugyan kizárólagos jelleggel irányította az országot, de korántsem birtokolt már olyan társadalmi-gazdasági erőt, mely képes lett volna visszaszorítani az alternatívákban gondolkodók létezését, ezért elindult egy közjogi rendszerváltás, amelynek lényege az volt, hogy a lazuló diktatúra – a szocializmus építésének egyre nyilvánvalóbb kudarcai után – megengedte a polgári demokrácia felé történő nyitást. Kilényi Géza, neves közigazgatási jogász, 1981-től vette át – a Magyar Tudományos Akadémia szervezésében – a közigazgatás korszerűsítésére irányuló kutatások vezetését. Megbízását tudatosan tágan

értelmezve egy új, demokratikus alkotmány előkészítését kezdte meg az általa továbbfejlesztett, később az Államtudományi Kutatások Programirodája nevet viselő intézmény keretében. 1988-tól a kiemelkedő kutató és akkori igazságügyi miniszter, Kulcsár Kálmán akadémikus már nyíltan vállalta az általános demokratikus, jogállami alaptörvény tervezetének a kidolgoztatását (Kilényi, 2010).

Magától értetődik, hogy ebben a légkörben már lehetőség nyílt a rendőrséggel kapcsolatos gondolatok megfogalmazására, s azok közzétételére. 1988-ban Szikinger István a *Belügyi Szemlében* publikálta azt a nézetét, hogy fontolóra kellene venni a rendőrség(ek) tanácsi alárendeltségbe helyezését (Szikinger, 1988). A reformtörekvések komolyságát támasztja alá, hogy még a biztonság védelmének egyik legfontosabb alrendszeréhez, az állambiztonság apparátusához is „hozzá lehetett nyúlni”. Annak alkotmányos keretek közé illesztésére Finszter Géza és Pajcsics József dolgozott ki javaslatot 1988-ban (Pajcsics & Finszter, 1990).

1989. március 1-jén a Belügyminisztérium Tudományos Tanácsa ülést rendezett a főhatóság és a hozzá tartozó szervezetek lehetséges és kívánatos reformjairól. Verebélyi Imre belügyminiszter-helyettes József Attila *Levegőt* című versét idézve bírálta az állam- és közbiztonság védelmének jogi és szervezeti kereteit, számos javaslatot megfogalmazva a lehetséges változtatásokat illetően. Egyebek mellett szorgalmazta a Belügyminisztériumhoz tartozó biztonságvédelmi szervezetek uniformizált és monolit tömbjének felszámolását, az egyes teendőkhez igazított struktúra kialakítását. Ezen belül annak a véleményének adott hangot, hogy számos rendőrségi feladat jól elviselné a tanácsi (önkormányzati) szervezési módot (Korinek, 2015; Verebélyi, 1989).

Hozzá kell tenni: a rendszerváltozásig nem került napirendre a rendőrség radikális átalakítása, az (vagy egyes) irányítási jogoknak az önkormányzatokhoz (tanácsokhoz) telepítése. Ugyanakkor a belügyi vezetés nem gátolta az erre vonatkozó, a tapasztalatokat és az esélyeket felmérő kutatásokat, amelyek egyébként összességükben – bár ellenvélemények is megfogalmazódtak – a decentralizáció kívánatos voltát támasztották alá (Bólyai, 1990).

Ilyen előzmények után nem meglepő, hogy az önkormányzati rendőrség koncepciójának vitáján, 1990. április 23-án az elképzelések teljes támogatást kaptak az önkormányzati törvényt előkészítő bizottságtól. A választások után, de még a kormányalakítás és a kormányprogram közzététele előtt megtartott tanácskozáson a miniszterhelyettes (Verebélyi Imre) óvatos, inkább az alább ismertető A változatot támogató megnyitóját követően mindenki – tehát a régebbi politikai szervezetek, a rendszerváltó pártok, valamint a szakma és az önkormányzatok (tanácsok) képviselői is – egyhangúlag állást foglaltak a radikálisabb B verzió mellett. Sőt, volt olyan javaslat is (Szegevári Péter, az akkori Fővárosi Tanács

Vb. titkára részéről), hogy a budapesti rendőrség helyett a kerületeknek legyenek önálló közbiztonsági szerveik (ami logikus, hiszen a kapitánysági szint már akkor is kerületenként működött). Dr. Diczig István, az Országos Rendőr-főkapitányság delegáltjaként – bár nem hivatalos álláspontot képviselve – lelkesen fejezte ki egyetértését az elgondolást illetően.

Azt lehet mondani, hogy az Antall-kormány megalakulásáig nem volt kétséges az átalakítás, az önkormányzati rendőrségek létrehozása. Az akkori országos rendőr-főkapitány, Túrós András az *Észak-Magyarország* című újság 1990. május 5-i számában a következőket nyilatkozta: „*Biztosra veszem [...], hogy az önkormányzati rendőrség kialakítása elkerülhetetlen.*” A továbbiakban kifejtette, hogy a változtatással maga is egyetért, mert tarthatatlan, hogy a közrend megítélésében eltér a központi és a helyi vélemény, de a hierarchia alapján dőlnek el a viták.

Érthető tehát, hogy derült égből villámcsapásként hatott, amikor a Kormány, programjának közzétételével eldöntötte: nem lesz önkormányzati rendőrség Magyarországon. Ennek a fordulatnak az okait Finszter Géza egy 2012-ben publikált tanulmányában megpróbálta összefoglalni: „*Az olyan társadalmi-, politikai- és gazdasági feszültségek, mint a bűnözés drámai emelkedése rendszerváltás első két évében, a terrorizmus és a szervezett bűnözés fenyegetése, vagy a legutóbbi időkben az állam szerepvállalását újra fogalmazó gazdasági válság hazai következményei, annak komoly felvetése, hogy a gazdasági bajok orvoslásának lehetséges útja a demokratikus jogállam lebontása, mind-mind az etatista rendészetfelfogás malmára hajtják a vizet. Ebben a környezetben nem csupán az önkormányzati rendőrség kérdőjeleződik meg, de maga az önkormányzatiság is veszítésre áll. [...]* A koncentráció és a dekoncentráció, illetve a centralizáció és a decentralizálás összekapcsolása a modern államigazgatás számára elsődlegesen szakmai kihívás. Vannak világos rendező elvek, amelyek alapján eldönthető, hogy egy hatósági feladatot mikor célszerű a központban megtartani, illetve mikor indokolt az önkormányzati közigazgatáshoz delegálni. Amennyiben a feladat messze túlnő a helyi adottságok ismeretén és sokkal inkább országos tájékozódást igényel, akkor annak a központi államigazgatásnál van a helye. Ha a feladat megoldása országos erőforrásokat igényel, szakértelem, szervezeti-, valamint anyagi-technikai értelemben egyaránt, akkor az ilyen teendőt hiba lenne decentralizálni. Másfelől viszont vannak olyan hatósági felhatalmazást igénylő állami feladatok, amelyek elvégzése alapos helyismeretet feltételez, továbbá a megoldása csak a helyi erők összefogásával biztosítható.” (Finszter, 2012).

Kézirat formájában még fellelhető, hogy valóban létezett a készülő rendőrségi törvénynek egy olyan koncepciója, amely két változatban is tartalmazta a közbiztonsági rendészet átalakítását.

Mielőtt rátérnék ennek ismertetésére, nem árt tisztázni, hogy szigorúan elméleti síkon a jogállamban elképzelhető egy teoretikus modell, mely a hatalmi ágak hármias megosztását végigvezeti a rendőri szervezeten. Ezt az elméleti modellt Finszter Géza kollégámmal a következőképpen fogalmaztuk meg: „*A szakmai felemelkedéséhez szükséges a rendészet visszatérése a civil közigazgatáshoz. Az egységes militarista modellt felváltja a szolgálati ágak társadalmi rendeltetésének megfelelő szervezeti struktúra. A közbiztonsági védelem egyes területein ez valóságos decentralizációt, az önkormányzati rendőrség létrehozását jelenti. A csapaterőnél a centralizmus – a regionális dekoncentrált egységekkel – még erősítendő is. A bűnüldözés állami monopólium, szervezete a büntető igazságszolgáltatás rendszerét követi.*” (Finszter & Korinek, 2009).

Ennek az – ismét hangsúlyozom – elméleti modellnek az egyes elemeit jóval kidolgozottabb és részletesebb formában az 1989-es rendőrségi törvény koncepciója vázolta fel, éspedig két változatban.

Az A verzió lényegében meghagyta volna az eredeti struktúrát, de érdemi beleszólási jogot, sőt egyes irányítási hatásköröket is adott volna a helyi önkormányzatoknak. Feladatokat határozhattak volna meg a rendőrség számára, egyes esetekben utasítási lehetőséget is kaphattak volna.

Valódi alternatívát kínált a B tervezet. Annak kidolgozói nem vitatták az országos hatáskörű szervezet létjogosultságát, mint ahogyan a decentralizált rendszerekben (így az Egyesült Államokban) is működnek központosított (sőt szövetségi) egységek. Az elképzelések szerint ilyen maradt volna a bűnüldözési apparátus, a csapaterős beavatkozásokat igénylő rendfenntartásért felelős alrendszer, valamint az önkormányzati területek szerint nem szétdarabolható feladatokat ellátó intézmények (vízi rendőrség, légirendészet stb.). Szakmai szempontok miatt az anyag nem teljesen igazította volna a közbiztonság védelmére rendelt szervezetet a településekhez, ugyanis a tervezet kidolgozói szerint az akkori (és mai) kapitányságnál kisebb önálló szervek létrehozása nem biztosította volna az elvárt szolgáltatásokat (24 órában akár több feladat egyidejű teljesítésére való képesség). A kisebb önkormányzatok több forma közül választhattak volna. Akár az állami rendőrség behívása megállapodás alapján (kanadai modell), akár más helyi rendőri szervezetekkel való szerződés lehetősége is rendelkezésükre állt volna. A leginkább önkormányzatbarát megoldás a társulási forma lett volna, azonban a választás szabadsága magukat a helyi közösségi képviselőket illette volna meg. A fővárosban és a megyékben a közhatalom helyi gyakorlására vonatkozó általános törvényi rendezéstől függően, ahhoz igazítva működtek volna közbiztonságvédelmi szervek. A lokális rendőrséget az önkormányzatok hozták volna létre, felettük szervi irányítási jogokat is gyakorolva. Minősített törvényben meghatározott esetekben a belügyminiszter

(vagy az országos rendőrfőkapitány) utasíthatta volna az önkormányzati rendőrségeket az együttműködésre. Országos megmozdulások, tömegkatasztrófák esetén merülhet fel ennek a lehetősége.

A bűnügyi rendőrség központi működtetése nem jelentette volna a hatáskörök hiányát a lokális szerveknél. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a nyomozások jelentős része rutinmunkát jelent a hatóságoknak. Azonban a bűnözés jellegéből adódóan bármikor felmerülhet az adott területre nem korlátozható eljárás szükségessége, ezért az együttműködésen túlmenően a hatáskörelvonás sem zárható ki, ebben az értelemben egységes és központosított maradt volna a bűnüldözés, az adatkezelés nyilvánvalóan egységes rendjén túlmenően.

Nagyon fontos, és számos félreértés eloszlatása céljából rögzített tétel volt a koncepcióban a rendőrségi működés szakmai jellegének hangsúlyozása. Ez azt jelentette, hogy sem a képviselő-testület, sem a hivatalnoki apparátus nem kapott volna beleszólási lehetőséget a konkrét, érdemi tevékenységbe, a feladatok meghatározása nem mehetett volna el az operatív irányításig vagy vezetésig. Olyannyira, hogy az anyag szerzői hangsúlyozták az ügyészi felügyelet megtartásának, sőt erősítésének az igényét a bűnügyi területen. Az önkormányzati rendőrségek tehát szakmailag önállóak, függetlenek lettek volna. A helyi testületek mellett mindenekelőtt a jogszerűség érvényesítéséért felelős szervek, elsősorban a bíróságok gyakoroltak volna kontrollt a decentralizált apparátus működése felett.

A terjedelmi korlátok miatt most itt nincs hely, hogy minden érvet és ellenérvet végigvegyünk, továbbá történelmietlen, hogy egy kiforratlan elképzelésről 35 év után ítéletet mondjunk. Ahhoz azonban, hogy az utókor számára mindez érthető legyen, fel kell idézni azt a történelmi, politikai hátteret, melyben ez megszületett. Az MSZMP józanabb reformszárnya belátta a változtatások szükségességét, és ha nem is túl jó kedvvel, de inkább élére állt a változtatásoknak, semmint, hogy a nélküle meghozott döntések magát a pártot is idő előtt elsodorták volna. Az akkori Belügyminisztériumba bekerülő új szakemberek az akkori kormányzópárt jóváhagyásával jutottak vezető pozícióba (Gál Zoltán, Verebélyi Imre), s a reformokhoz – eredeti szakmájuknak megfelelően – közigazgatási szemlélettel láttak hozzá. Az akkori felfogás szerint a demokratizálás kulcskérdése az önkormányzati gondolkodás volt. Ennek mozgatóereje a szubszidiaritás, az hogy a polgárok a saját sorsukról a lehető legalacsonyabb szinten, maguk dönthessenek. A közpolitikai változások ugyanakkor hihetetlen módon felgyorsultak, s 1990. április 8-án eldőlt, hogy a magyar polgárok egy új politikai rendszert választottak. Ezzel egyidejűleg az is nyilvánvalóvá vált, hogy az új összetételű parlament egyik első feladata lesz önkormányzati törvényt elfogadni, mert az a veszély fenyegetett, hogy a lejáró mandátumú helyi

tanácsok helyett nem önkormányzati, hanem újra tanácsi választásokat kellene tartani. Előállt tehát egy helyzet, hogy a jóval kiforrottabb önkormányzati törvénytervezet munkálatai felgyorsultak, s az új összetételű Parlament azt el is fogadta. (De ahogy az elmúlt 35 év mutatja, az akkori elképzelések és jogszabályok mára már korántsem abban a formában állnak fenn, mint 1990-ben.)

A rendőrségi törvény ügye távolról sem volt ennyire sürgető.

A kifejtettek szerint az önkormányzati törvényt és a rendőrség ahhoz kapcsolódó átalakítását is széles körben, alaposan megvitatták. Nemigen volt – még az egzisztenciájukban érintettek, a rendőri vezetők körében sem – olyan ellentábor, amelyik határozottan kiállt volna a régi struktúra és szabályozás megtartása mellett. Természetesen az 1990-ben megalakult Kormány is fenntartotta a demokratikus reform szükségességére vonatkozó elkötelezettséget, azonban a radikális decentralizáció lekerült a napirendről. Ez természetesen méltányolható döntés lehetett volna, ha ismerjük a valóságos indokokat. Igen sajnálatos, hogy ebben a döntésben megtört a közbiztonságvédelmi testület jövőjéről szóló viták szakmaisága és demokratizmusa.

Horváth Balázs, az Antall-kormány első belügyminisztere maga is híve volt a korábbi rendőrség lebontásának, a decentralizálásnak. A kabinet tagjaként azonban már úgy nyilatkozott, hogy a nem sokkal korábbi elképzelések azért nem helytállóak, mert Európában sehol nem működik önkormányzati rendőrség, ami egyébként túl drága, függ a polgároktól, tehát fennáll a korrupció veszélye, amelltt zavarodottságot okozhat a rendőri struktúrában (Sz. n., 1990).

Az első kijelentés nem felel meg a valóságnak. Európa sok országában működött és/vagy működik ma is önkormányzati rendőrség (Donnelly, 2013). Ami a költségeket illeti: jómagam akkor rendészeti helyettes államtitkárként tevékenykedtem a Belügyminisztériumban, de a helyi rendőrségekre vonatkozó költségszámítással nem találkoztam. A korrupció veszélye reális, de nem állítható szembe a központi szervek munkatársait, sőt vezetőit érintő hasonló fenyegetettséggel. Államtitkárok és – más országokban – még kormányfők ellen is folytak büntetőeljárások ilyen cselekmények miatt. A zavarodottság természetesen előfordulhatott volna, a kérdés az, hogy cél (volt)-e a fennálló szervezet védelme.

Boross Péter belügyminiszterként 1993. október 5-én, a rendőrségi törvény javaslatának vitájában fejtette ki az Országgyűlésnek a Kormány nézeteit és törekvéseit a rendőrséggel kapcsolatban. Védelmébe vette az akkori szervezetet, elismerését fejezte ki a rendőrök helytállásáért. Az integrált struktúra megőrzésének fontosságát emelte ki.

Anélkül, hogy e tanulmány keretében a vita minden elemére kitérnék, le kell szögezni, hogy a kezdetben még az egységes minisztériumhoz tartozó két tevékenységi irány – az önkormányzat és rendészet – fejlesztésének

szinkronitása 1990 második félévében már megtört. Ennek az egyik oka, hogy az őszi önkormányzati választásokon a helyi önkormányzatok vezetése szinte mindenhol az akkor ellenzéknek számító SZDSZ irányítása alá került, továbbá a taxisblokádnak, ugyanezen év októberében, látványosan mutatta be a lehetséges dezorganizáció minden tünetét, melynek nyomán a rendőrség szerepe értelem-szerűen felértékelődött. Harmadiknak pedig az egyre növekvő ismertté vált bűncselekmények számát nemcsak a statisztika mutatta, de a lakosság a hétköznapi élete során önmaga is tapasztalta.

Így aztán mondhatni eseménytelenül telt el a következő közel négy esztendő, anélkül, hogy az egykor koncepciójában már tárgyalt önkormányzati rendőrség gondolatát bárki egyértelműen lezárta (vagy továbbvitte) volna. Elfelejtődött.

A rendészet kodifikálása csak a parlamenti ciklus végén tért vissza újra, de már teljesen más formában.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény elfogadása előtt Kónya Imre – a belügyminiszteri tisztségben Boross Péter utódja – így foglalta össze a vita eredményeit és a véglegesnek szánt tartalom lényegét. Eszerint: „A Kormány által előterjesztett törvényjavaslat egyértelműen az erős, centralizált és szigorúan hierarchizált rendszerben működő rendőrség jogi kereteit teremti meg, és a parlamentáris demokrácia szabályainak megfelelően a végrehajtó hatalom részeként határozza meg a rendőrségi apparátust, amelynek irányítása a Kormány feladata.” Magyarozatként hangsúlyozta, hogy a pártállami szervezet illegitim rendszert szolgáltat, gyakran törvénytelen eszközökkel, míg az elfogadásra kerülő törvény biztosítja, hogy a közbiztonság védelme jogállami keretek közé illeszkedjék. A jogszabály megalkotásának a folyamatában a rendőrség megerősítésének szükségességét emelte ki, tehát szóba sem került az átalakítás lehetősége.¹ Figyelmet érdemel, hogy a politikailag egyébként igencsak megosztott Parlament a javaslatot egyhangúlag, mindössze egyetlen tartózkodás (Tamás Gáspár Miklós) mellett fogadta el.

Az önkormányzati rendőrség úgyszólván teljesen lekerült a tudományos viták napirendjéről, egyetlen kivétel azonban mégis akad. A centralizáció előnyeit a Rendőrtisztviselői Főiskola keretében működő Rendészeti Kutatóintézet 1994 augusztusában, Szolnokon rendezett nemzetközi konferenciáján Felkai László fejtegette ki. Hangsúlyozta az egységes jogalkalmazás szükségességét, emellett az ilyen szervezés egyéb (például anyagi, informatikai) előnyeit. Azt is kiemelte, hogy a szervezet a rendszerváltozás óta meg tudta őrizni a politikai befolyástól való függetlenségét (Felkai, 1995).

---

1 Országgyűlési Napló, 1994. március 29., 374. ülésnap, 138. felszólalás.

Összefoglalás

A kilencvenes évek elején a magyar rendőrséget átvilágító zürichi székhelyű Team Consult megállapításaiból a legmaradandóbbnak azt a tömör kijelentést tartom, hogy csak az a rendőrség képes biztonságot szolgáltatni, mely saját magát is biztonságban érzi. A nyolcvanas évek végén felmerült önkormányzati rendőrség mint lehetséges fejlődési irány – bár mint láttuk magasrangú hivatalban lévő rendőri vezetők is támogatták a gondolatot – összességében inkább zűrzavart okozott volna az amúgy is elbizonytalanodó magyar rendőrségben. Igaz, hogy szóltak mellette is érvek, de talán jobb, hogy az alapgondolat lekevert a napirendről.

Összességében tehát a magyar rendőrség fejlődési pályáját akár kényszerpályának is nevezhetnénk, mert egyszerűbb volt folytatni a már bevált megoldásokat, továbbá a politika is sokkal kézhez állóbbnak találta a központi irányíthatóságot, és végül a rendszerváltozást megelőző időszak kritikus gondolkodói, mikor végül „komolyra fordultak” a dolgok, vállukon immár a kormányzati felelősséggel (vagy attól karnyújtásnyira), vesztettek egykori bátorságukból.

Felhasznált irodalom

- Bólyai J. (1990). Az önkormányzat kutatás elsődleges tapasztalatai. *Belügyi Szemle*, 38(5), 13–17.
- Donnelly, D. (2013). *Municipal Policing in the European Union. Comparative Perspectives*. Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9781137290618>
- Felkai L. (1995). A magyar rendőrség szervezete. *Új Rendészeti Tanulmányok*, 1(1), 26–29.
- Finszter G. (2012). Az önkormányzati rendőrség lehetőségei. *Fundamentum*, 16(2), 45–49.
- Finszter G. & Korinek L. (2009). Rekviem egy rendőrségért. *Népszabadság*, 2009. február 28.
- Kilényi G. (2010). Néhány gondolat az alkotmánybírói függetlenségről szóló tanulmányhoz. *Közjogi Szemle*, 3(4), 13–18.
- Korinek L. (2015). Rendszerváltozás a belügyben. *Belügyi Szemle*, 63(1), 5–33. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2015.1.1>
- Pajcsics J. & Finszter G. (1990). Az állambiztonsági tevékenység alkotmányos szabályozása. *Magyar Jog*, 37(1), 31–41.
- Sz. n. (1994). 1994. március 29., 374. ülésnap, 138. felszólalás. Országgyűlési Napló.
- Sz. n. (1990). Mai Nap, 1990. május 27., 3.
- Szikinger I. (1988). Rendőrség és politika. *Belügyi Szemle*, 36(7), 4–12.
- Verebélyi I. (1989). A belügyi igazgatás reformja. *Belügyi Szemle*, 37(5), 3–17.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Korinek L. (2024). Önkormányzati rendőrség? *Belügyi Szemle*, 72(5), 805–814. <https://doi.org/10.38146/BSZ-AJIA.2024.v72.i5.pp805-814>

Nyilatkozatok

Összeférhetetlenség

A szerző nem jelentett összeférhetetlenséget.

Finanszírozás

A szerző nem kapott pénzügyi támogatást a kutatáshoz, a szerzőséghez és/vagy a cikk publikálásához.

Etikai nyilatkozat

Jelen cikkhez nem kapcsolódik adatkészlet.

Nyílt hozzáférésről szóló tájékoztatás

Jelen cikk a Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY NC-ND 2.0) (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.0/>) feltételei szerint publikált Open Access közlemény, melynek szellemében a cikk bármilyen médiumban szabadon felhasználható, megosztható és újraközölhető, feltéve, hogy az eredeti szerző és a közlés helye, illetve a CC License linkje feltüntetésre kerülnek.

Levelező szerző

A cikk levelező szerzője Korinek László, aki a laszlo.korinek@gmail.com e-mail címen érhető el.